

Ghi chú trên mạng giaodiem.com: Kể từ tháng 11, bút hiệu của Nguyễn Hạnh Hoài Vy sẽ đổi gọn thành Hoài Vy, và bút hiệu Tinh Đấu sẽ là Thường Đức. Thường Đức là cây viết xuất hiện ở hải ngoại trong hai thập niên qua, là một trong những người chủ trương tờ Thanh Niên Hành Động ở miền bắc California [Bút hiệu này còn là kỷ niệm liên hệ tới bạn Tâm Nguyễn.] Để phân biệt với một bút hiệu trùng tên ở Úc châu, tác giả sẽ tạm dùng thêm chữ usa ở bên cạnh (Thường Đức - usa). Hoài Vy và Thường Đức - usa sẽ chuyên viết bình luận về các vấn đề thời sự tôn giáo, chính trị và khoa học cho mạng lưới GD.

Những phản ánh về cuộc chiến tranh ở Iraq

(Reflections on the War in Iraq)

Tổ chức Quyền Phụ Nữ Quốc Tế (International Women's rights organization) gọi tắt là MADRE phỏng vấn học giả Noam Chomsky về cuộc chiến ở Iraq.

MADRE: Tại sao Mỹ đã tấn công Iraq?

Noam Chomsky (NC.) : Lý do nó nối kết với Chiến lược An ninh Quốc gia mà Chính phủ đã công bố vào tháng 9 năm 2002. Trong văn kiện đó, Mỹ đã tuyên bố thống trị thế giới bằng sức mạnh vĩnh viễn và sẽ đè bẹp bất cứ một ai thách đố. Điều này được gọi là lý thuyết quyền đánh trước, hay là chiến tranh phòng vệ. Chúng ta cũng từng thấy các yếu tố này trước đây, nhưng "quyền" của cuộc chiến tranh phòng vệ chưa bao giờ được đưa ra một cách trân trọng như vậy. Và, dĩ nhiên công bố lý thuyết chưa đủ, còn phải tạo dựng nó nữa chứ, để người ta thấy rằng anh nói điều đó nghiêm trang. Iraq là một bằng chứng, mối đe dọa cho cả thế giới còn lại. Iraq là nơi đầu tiên để thử nghiệm cho lý thuyết này, nhưng không phải là kẻ sau cùng - trong một loạt tấn công. Nước kế có thể là Iran, Syria hay các nước trong vùng Andes (Andean region: là khu vực Nam Mỹ, bao gồm các quốc gia lân bang dọc theo dãy núi Andes như: Chilê, Bắc Argentina, Bolivia, Peru và Colombia v.v.. - người dịch chú thích). Hãy nhìn trường hợp Colombia: ở đây chẳng có lý lẽ gì để nói rằng quân kích đang tìm cách huỷ diệt Mỹ, và vì lý do tự vệ chúng ta phải đến đó để tạo lập nền "dân chủ".

MADRE: Vậy, vì sao Chính phủ Bush chọn lựa Iraq làm nơi thử nghiệm lý thuyết quân sự mới này?

NC : Iraq được chọn bởi vì họ không có khả năng quân sự tự vệ. Lính Mỹ sẽ không tử vong bao nhiêu, điều có thể gây phản ứng tệ hại trong dư luận dân chúng. Mỹ chẳng khi nào dám tấn công Iraq nếu như họ biết rằng Iraq có khả năng tự vệ, cũng như họ chẳng bao giờ dám tấn công Bắc Hàn, vì các ổ trọng pháo đang nhắm vào Seoul (Hán thành). Iraq được chọn cũng vì tầm quan trọng kinh tế, là nơi có nguồn dự trữ dầu lớn hàng thứ hai của thế giới.

MADRE: Ông thấy những hậu quả gì qua cuộc tấn công này?

NC : Trong nhiều tháng, tinh báo Mỹ và các chuyên viên về đối ngoại đã từng nói rằng chính sách mà Mỹ đang theo đuổi sẽ dẫn tới sự gia tăng khủng bố và sinh sôi thêm vũ khí giết người hàng loạt để trả đũa, hay đơn giản là đối đầu với chúng ta. Mỹ từng tuyên bố với thế giới một cách sống sượng rằng, nếu như anh muốn ngăn chặn chúng tôi tấn công anh, tốt hơn là anh phải có sự ngăn chặn nào đó; chẳng hạn như khủng bố, vũ khí giết người hàng loạt hay là lực lượng quân đội quy ước khổng lồ như Bắc Hàn chẳng hạn, tốt hơn nên có một cái gì đó. Cho nên, như MADRE đã nói, sự tấn công Iraq của Mỹ làm cho thế giới thật sự thành một nơi đầy nguy hiểm. Và, như CIA đã cảnh giác - nó làm nguy hại cho công dân Mỹ.

MADRE: Chính quyền Bush đã thất bại trong việc liên kết Iraq với cuộc khủng bố 11 tháng 9, kể cả CIA cũng phủ nhận việc Iraq từng hỗ trợ khủng bố quốc tế trong mấy năm gần đây. Cả Hans Blix, trưởng giám sát vũ khí Liên hiệp quốc, cho rằng Mỹ đã tạo những bằng chứng giả tạo để buộc Iraq là mối đe dọa quân sự. Thế mà, người dân Mỹ vẫn còn tin tưởng Iraq là mối nguy tận mạng cho họ. Sao vậy?

NC : Nỗi lo sợ chung về Saddam Hussein ở Mỹ là sự chiến thắng của chiến dịch thông tin tuyên truyền kể từ tháng 9, 2002, giữa nhiệm kỳ tổng thống. Chỉ chừng sau 9-11, chỉ có 3 phần trăm dân chúng tin Iraq có nhúng tay vào. Nhưng vào lúc sắp xâm lăng, có đến 60 phần trăm dân chúng Mỹ tin Iraq là mối hiểm họa to tát. Trước tháng 9 năm 2002, dân chúng Mỹ không tin điều này. Họ tin Saddam Hussein là một gã kinh khiếp, thế nhưng không có đe dọa đến an ninh của chúng ta. Nhưng xuyên qua chính quyền và tuyên truyền từ các nguồn thông tin chủ chốt, nỗi lo sợ sâu xa đã thấm thấu trong huyết quản của người dân. Và chính nỗi sợ hãi này đã chuyển hóa họ vào sự ủng hộ xâm lăng.

Karl Rove, giám đốc tranh cử cho Chính quyền Bush, từng cho rằng, an ninh quốc gia là tấm thẻ của Cộng hòa trong chiến dịch lượm phiếu, trong nỗi sợ hãi khủng bố đã coi Cộng hòa là kẻ có khả năng cho lãnh vực này. Nếu vấn đề xã hội và kinh tế chiếm ngự trong nửa nhiệm kỳ, chính quyền Bush sẽ không có cơ may đứng vững. Vậy nên phía ra mối đe dọa an ninh thật lớn là điều cần thiết. Trong các cuộc thăm dò ý kiến cho thấy dân chúng vẫn quan tâm tới các vấn đề hứa hẹn trong cuộc tranh cử, thế mà họ cố đè nén các vấn nạn công ăn việc làm, hưu bổng, quy chế quyền lợi v.v... cho vấn đề an ninh. Cứ nhìn coi những điều tương tự sẽ xảy ra trước cuộc bầu cử sắp tới.

Hãy nhìn những gì đã xảy ra trong thập niên 1980, cùng nhóm người này từng điều hành chính quyền. Họ theo đuổi cùng một chính sách kinh tế nội địa rất có hại cho dân

và bị chống đối mãnh liệt, y chang như hiện nay vậy. Nếu quý vị nhìn vào kết quả thăm dò ý kiến về các vấn đề kinh tế xã hội hôm nay, quý vị sẽ thấy đa số người dân chống đối mạnh, giống như họ đã chống trong các năm của thập niên 1980. Vậy tại sao mấy trụ này vẫn còn tiếp tục nắm chính quyền? Bằng cách bấm cái nút sợ hãi hàng năm. Năm này thì tung tin bọ sát thủ Liban lang thang quanh vùng Hoa thịnh đốn để ám sát lãnh tụ chúng ta. Năm tới thì quân đội Nicaragua trong hai ngày tiến vào nội địa từ vùng Texas. Giả sử Nicaragua xâm lăng nước ta, chính quyền Reagan sẽ tuyên bố quốc gia lâm nguy. Nếu có ai đó từ hành tinh Mars đang nhìn cảnh tượng này, chẳng biết liệu họ sẽ cười hay khóc. Năm khác nữa thì Nga đang dùng căn cứ không quân ở Grenada để bỏ bom chúng ta. Rồi tội ác Người da đen, vấn nạn trợ cấp xã hội, nạn buôn lậu bạch phiến từ Nam Mỹ, điều này dồn dập tới điều khác tạo sự khủng hoảng trong dân chúng rồi biến họ trở thành kẻ phục tùng. Chẳng khó khăn gì khi kiểm soát dân chúng bằng nỗi sợ hãi. Đây là những gì mà Chính quyền đang thực hiện.

MADRE: Ông có lạc quan về năng lực của các phong trào dân sự chuyển đổi chính sách đối ngoại của Mỹ?

NC : Hãy nghĩ tới điều này: sự chống đối cuộc chiến tranh này tuyệt đối chưa có tiền lệ; chưa có bao giờ xảy ra trên đất Mỹ. Chưa bao giờ có những cuộc biểu tình khổng lồ chống lại chiến tranh trước khi nó xảy ra. Trường hợp Vietnam, phải mất nhiều năm sau mới đưa đến các cuộc biểu tình. Các phong trào đấu tranh cho công lý hoàn cầu đang hiện hữu chưa từng có trong quá khứ. Nước ta ngày càng văn minh hơn hơn 20, 30 năm về trước. Các vấn đề mà chúng ta đang bảo vệ như - quyền nữ giới, vấn đề môi trường, công lý hoàn cầu và sự liên kết với thế giới thứ ba - các vấn đề này chưa từng có trong 30, 40 năm về trước. Chưa ai nói tới về nó. Đa số người dân đều bị phụ thuộc, phục tùng. Thời thế đã đổi thay, không phải cảm ơn bất cứ sự khởi đầu nào của chính phủ, mà nên cảm ơn đến các lực lượng như MADRE đây chẳng hạn. Càng lúc, nỗ lực tổ chức và giáo dục người dân sẽ có hiệu quả. Và điều đó sẽ đổi thay thế giới. Ngay lúc này đây, càng lúc càng tốt đẹp. Chưa bao giờ từng có một sự đối kháng và hành động trên nền tảng nhân dân như thế.

16/10/03

Thường Đức